

KRISTIN EMILSSON

*Kesäloma
Julian
tyyliin*

SUOMENTANUT SÄDE LOPONEN

KARISTO
HÄMEENLINNA

Ruotsinkielinen alkuteos *Juli enligt Julia*

© Kristin Emilsson, 2022

Published by arrangement with Albatros Agency, Sweden

Suomenkielinen laitos © Karisto / Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-45025-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Minun nimeni on Julia Grahm. Kyllä vain, se on minun oikea nimeni. Kun esittäydyn, ymmärrettävistä syistä monelle tulee luonnostaan mieleen eräs tuttu juhlapyhä. Aiemmin minua häiritsi se, että nimestäni on helppo vääntää pilkkanimi Julgranen eli Joulukuusi, mutta viime aikoina olen pannut merkille, että vaikka kaikki tapaamani ihmiset alkavat nimeni kuullessaan joko tarkoituksella tai huomaamattaan hyräillä Kulkusia, se häiritsee minua kerta kerralta vähemmän. Tiedän nimen sopivan minulle erityisen huonosti etenkin siksi, että vihaan joulua ja mieluiten pikakelaisiin koko joulukuun ohi. Tiedän kuitenkin myös, että asiat voisivat olla huonomminkin. Todella paljon huonommin.

Saanko esitellä *poikaystäväni* Petterin (huomatkaa, kuinka painotan sanaa poikaystävä – johtuu siitä, että minun on edelleen vaikea ymmärtää hänen tosiaan olevan sellainen). Petter ja minä tapasimme viime talvena, kun päädyimme erehdyksen vuoksi asumaan samaan taloon Visbyhyn, jonne olin matkustanut välttyäkseni perinteiseltä ja katastrofaaliselta perhejouluilta. Alku oli lievästi sanottuna kuoppainen, sillä pysyimme vaihtamaan tuskin sanaakaan ilman että jouduimme ilmiriitaan, mutta kävi kuitenkin ilmi, että Petter on hyvä mies. Totta puhuen aivan erinomainen mies. Kummallisinta tässä kaikessa on se, että hän tuntui pitävän minuakin ihan mukiinmenevänä!

Vaikka Petter on fiksu, mukava, tyylikäs, seksikäs ja yksinkertaisesti kaikin tavoin vallan mainio, nämä eivät ole niitä piirteitä, joihin ihmiset hänessä ensimmäiseksi kiinnittävät huomiota. Sen sijaan heidän verkkokalvoilleen ilmestyy toisenlaisia, ei välttämättä ihan lapsille sallittuja mielikuvia, kun hän esittäytyy koko nimellään: Petter Niklasson. Ihmiset miettivät väistämättä slangisanaa Petter-Niklas. Olen nähnyt omin silmin, kuinka he ikään kuin hätkähtävät ja väistävät katsekontaktia, kun Petter kertoo nimensä. Eräs vanhempi nainen meni niin pitkälle, että hän peitti lapsenlapsensa korvat käsillään.

Niinpä minun peruskouluaiikainen haukkumanimeni Joulukuusi ei ollut lähimainkaan yhtä paha kuin monet lisänimet, joita Petter joutui sietämään. On kauhistuttavaa (ja samalla jotenkin ihailtavaa), miten kekseliäitä lapset ovat, kun on kyse tiettyjä miehisiä ruumiinosia koskevien synonyymien keksimisestä.

En nyt väitä, että nimiin liittyvät hankaluudet vaikuttaisivat mainittavasti meihin enää nykyään. Olemme aikuisia ja voimme nousta sellaisen yläpuolelle. Jos joku laukoo nimeeni liittyvän nokkelan kommentin, kuten ”joulupuu on rakennettu” tai ”milloin pukki tulee?”, hymyilen armeliaasti ja vaihdan puheenaihetta – iän myötä olen saanut lisää arvokkuutta. Minähän täytin muutama kuukausi sitten jo kolmekymmentäkolme vuotta.

Kun ajattelen ikääni ja sitä, että hitaasti mutta varmasti lähestyn keski-ikää, tunnen tietynlaista painetta. Lapsena kuvittelin, että tässä vaiheessa elämääni kaikki olisi jo valmista. ”Kaikella” tarkoitan taloa, perhettä, työtä, autoa, eläkevakuutusta ja yhteensopivaa astiastoa. Todellisuudessa mikään ei ole valmista. Asun alivuokralaisena pohjakerroksen yksiössä, joka on melkoinen murju, eikä minulla ole edes ollut vakituisia tuloja sen jälkeen kun irtisanouduin Tukholman surkeimman lounasravintolan tarjoilijan työstä, vaan elätän itseni ravintola-

alan keikkatoilla. Rahat riittävät juuri ja juuri vuokraan, enkä voisi kuvitellakaan maksavani eläkevakuutusta. Lautaseni ovat sekalainen kokoelma perintöesineitä, kirpputorilöytöjä ja Ikean astiaston osia, jotka ovat selviytyneet kutakuinkin ehjinä kolmestatoista vuodesta ja useasta muutosta.

Petter sen sijaan on onnistunut kerryttämään koko joukon aikuispisteitä. Hän ei ole pelkästään ehtinyt alle kolmekymmenenviiden vuoden iässä sekä mennä naimisiin että erota (jälkimmäinen kartuttaa mahdollisesti jopa enemmän aikuispisteitä kuin edellinen). Niiden lisäksi hänellä on kuusivuotias tytär, joka asuu joka toinen viikko hänen suuressa, siistissä ja tyylikkäästi sisustetussa asunnossaan, ja hän työstää parhailaan väitöskirjaa niin monimutkaisesta aiheesta, etten tiennyt sellaisen olemassaolosta, ennen kuin tapasin hänet (enkä totta puhuen ole vielääkään täysin vakuuttunut sen olemassaolosta. Se kuulostaa yksinkertaisesti *hitusen* liian epämääräiseltä ollakseen totta). En tiedä, säästääkö hän eläkettä varten, mutta olisin yllättynyt, jos ei säästäisi. Petter vaikuttaa tyypiltä, joka on laatinut eläkesuunnitelman jo kymmenvuotiaana. Siis suunnilleen samoihin aikoihin, kun hän alkoi kerätä Rörstrandin Ostindia-sarjaa, jossa on kaikkiaan kolmesataaviisikymmentä osaa mukaan luettuna kastikekulho, tarjoilukulho ja sokeriastia.

Toisin sanottuna minä ja Petter olemme todella erilaisia – samoin kuin meidän elämämme. Mutta kuten sanonta kuuluu, vastakohtat viehättävät toisiaan, ja yritän pitää tämän mielessäni joka kerta, kun Petter ajautuu pohdiskelemaan jotakin väitöskirjansa mutkikasta päätelmää samalla kun minä nyökkäilen ja ynähtelen vaikuttaakseni siltä, että kuuntelen, vaikka tosiasiassa pystyn keskittymään vain siihen, kuinka tyylikkäältä hänen partansa näyttää, kuinka seksikkäästi hän liikuttaa käsiään ja kuinka hänen siniset silmänsä tuikkivat, kun hän puhuu aiheesta, josta on innoissaan. Kun Petter pääsee selostuksensa loppuun, olen yleensä niin hormonien vallassa, etten pysty pitä-

mään näppejäni erossa hänestä, ja tavallisesti käykin niin, että päädyimme sänkyyn ja Petter pääsee tekemään kunniaa nimelleen.

Kun kerron tästä kaikesta, tajuan kuinka hyvä suhde meillä on. Vaikka olemme erilaisia ja vaikka tutustumisemme alussa inhosimme toisiamme, sovimme nykyään erittäin hyvin yhteen. Jos kesä ei lähestyisi kovaa vauhtia, rohkenisin jopa väittää, että meidän suhteellamme on hyvät mahdollisuudet onnistua. Nyt en kuitenkaan ole asiasta niin varma.

En tiedä, olenko vielä maininnut tätä, mutta minulle heinäkuu edustaa pitkää kärsimyksentäyteistä ajanjaksoa, jolloin hyttysenpuremat, paahtava aurinko ja sateet uhkaavat toimivintakin parisuhdetta. Tarkoitin, ettei voi olla sattumaa, että avioerojen määrä kasvaa elokuussa sen jälkeen kun on vietetty ihan liikaa ”laatuaikaa” ahtaissa kesämökeissä, purjeveneissä, asuntovaunuissa, teltoissa, hotellihuoneissa, tuttujen vierashuoneissa tai pahimmassa tapauksessa puolihuolimattomasti kalustetuissa piharakennuksissa!

Toisin sanottuna: en ole mikään suuri kesälomafani. En sinne päinkään.

* * * Julia * * *

”Toivottavasti tulette kesällä maalle tervehtimään meitä. Isä aikoo rakentaa uuden puuterassin, jonne ilta-aurinko paistaa ihanasti.”

Äiti nostaa katseensa caesarsalaatistaan, ja hänen kasvoillaan on ilme, jonka ymmärrän tarkoittavan, että se, mikä ulkopuolisen korvissa kuulostaisi ystävälliseltä kutsulta, onkin itse asiassa suora käsky – eikä asiasta neuvoteltaisi!

”Niin”, minä aloitan ja yritän voittaa aikaa teeskentelemällä, että sellerinpalojen poistaminen maalaissalaatista vaatii kaiken huomioni. Millaiselle sadistille edes tulee mieleen laittaa *selleriä* ihmisille tarkoitettuun salaattiin? Minusta selleri on paholaisen keksintö, eikä sitä pitäisi päästää lähellekään mitään, mitä kutsutaan ruoaksi. Voisi kuvitella, että ravintolalla olisi enemmän arvostelukykyä, kun ottaa huomioon, että kyseessä on sentään maineikas Rosendalin puutarhakahvila Djurgårdenin sydämessä.

Äiti katsoo minua herpaantumatta, enkä lopulta voi enää venyttää vastaamista pidempään.

”Niin... töissä on kaikenlaista ja...”

Jos äiti ei olisi hiljattain ottanut Botoxia otsaansa, välttelevä vastaukseni olisi saanut hänen kulmakarvansa singahtamaan korkeuksiin. Nyt ne eivät liikahda milliakään, mutta ymmärrän silti, mitä seuraavaksi on tulossa:

”Mutta Julia”, hän sanoo lannistuneella äänensävyllä, jonka hän on vuosien varrella hionut huippuunsa. ”Eihän sinulla *ole* työpaikkaa!”

”Onhan minulla...” aloitan, mutta lopetan lauseen tajutessani, ettei äiti miellä töiksi lyhyitä sijaisuuksia, joita teen ympäri kaupunkia enemmän tai vähemmän (yleensä vähemmän) nimekkäissä ravintoloissa. ”No siis, ei minulla tosiaan ole vakituista paikkaa, mutta juuri siksi minun on oltava valmiina tarttumaan tilaisuuteen, kun jotakin ilmaantuu.”

Se ei ole pelkkä tekosyy. Minulla on ollut vaikeuksia löytää töitä, mikä näkyy pankkitililläni. Selviydyn loppukuusta pelkästään pikanuudeliin ja Petterin ansiosta. Taas yksi asia, jossa hän on täydellinen – hän laittaa mielellään ruokaa muttei pidä yksin syömisestä.

Äiti laskee aterimensa lautaselle ja katsoo minua päättäväsena silmiin.

”Julia”, hän sanoo tavalla, joka saa oloni tuntumaan siltä kuin olisin kolmetoistavuotias ja juuri jäänyt kiinni siitä, että tupakoin salaa urheiluhallin takana ja onnistuin samalla aiheuttamaan pienimuotoisen ruohikkopalon. (En sano, että näin todella *tapahtui*, vaan että näin *on saattanut* tapahtua.) ”Nyt kun olet lopultakin onnistunut hankkimaan itsellesi poikaystävän, josta voisi muodostua muutakin kuin tilapäinen... tilapäinen tuttavuus, minä ja isä tutustuisimme mielellämme häneen paremmin. Eikä teidän tarvitse ahtautua päärakennukseen meidän kanssamme, vaan saatte vierasmökin kokonaan omaan käyttöönne.”

Sana ”vierasmökki” saa minut värähtämään.

”Ei se ole mikään mökki, äiti. Se on vaja, jonne te olette sijoittaneet veljen ja minun vanhan kerrossängyn. Suokaa anteeksi, jos en halua pakottaa poikaystäväni jakamaan huonetta ruohonleikkurin ja klapikoneen kanssa.”

Ajattelen lapsuuteni kesiä mökillä keskellä Värmlannin syvimpiä metsiä ja sitä, kuinka kokemuksen saivat minut

pitkään luulemaan, että kesäloma on tarkoitus viettää asemasodassa hyttysiä, pihtihäntäisiä, ampiaisia ja muita pieniä ötököitä vastaan, jotka onnistuvat löytämään tiensä sisään vanhan puurakennuksen koloista ja halkeamista. Minulla oli pitkään myös sellainen käsitys, että kesällä kuuluu sulloutua neljän hengen voimin neljäkymmenen neliömetrin alueelle neljäksi viikoksi vailla pääsyä sellaisten nykyajan mukavuuksien ääreen kuin suihku, vessa ja tv. Luulin Ruotsin perustuslaissa lukevan, että kesien on koostuttava ikuisuuden kestävästä Yatzy- ja Fia-peleistä, joissa tönitään pelikavereita ja käydään sitäkin kauemmin kestäviä keskusteluja kyseisten pelien säännöistä, samalla kun salaa lasketaan päiviä heinäkuun loppumiseen, jolloin pääsee viimeinkin kotiin, saa tavata ystäviään ja pestä hiuksensa lämpimällä hanavedellä.

Vasta kasvettuani (jossain määrin) järkeväksi ja (kohtalaisen) itsenäiseksi aikuiseksi ymmärsin, ettei vuoden valoisimpia ja lämpimimpiä viikkoja ole pakko kärvistellä alkukantaisissa oloissa erämaassa, vaan ne saa toden totta viettää sivistyksen parissa kaupungissa – ja siitä asti mökkivierailuni ovat käyneet yhä harvinaisemmiksi, mikä hämmästyttää ja harmittaa vanhempiani suunnattomasti.

Äiti tosiaan mutristaa suutaan.

”Harkitse nyt ainakin asiaa. Kesä on kompromissien aikaa. Jos kaikki tekisivät aina niin kuin huvittaa, mitään yhteisiä lomia ei olisi. Eikä yhteisiä lomamuistoja!” Hän pitää taidepaussin, jotta hänen viimeiset sanansa pääsevät uppoamaan sisimpääni, ennen kuin hän jatkaa: ”Martin, Ylva ja lapset aikovat olla uudessa saaristomökissään, joten isä ja minä olemme täysin keskenämme, jos sinä ja Petter ette tule käymään.”

Ei tunnu ihan todenmukaiselta kutsua veljeni hiljattain valmistunutta vapaa-ajan asuntoa ”saaristomökiksi”. Lähes sataviisikymmentä neliömetriä ylellisesti sisustettua sisätilaa, lähes yhtä suuri kivetty piha, infinity-mallinen uima-allas ja silmän-

kantamattomiin jatkuva merinäköala vain jotenkin ohjaavat ajatuksia siihen suuntaan, ettei paikkaa voi laskea mökiksi. En kuitenkaan kommentoi sanavalintaa mitenkään.

”Okei”, sanon tehdäkseni äidin tyytyväiseksi ja ohjatak-
seni keskustelun toivon mukaan neutraalimmalle maaperälle.
”Puhun asiasta Petterin kanssa.”

Itse asiassa tiedän jo etukäteen, etten aio ikinä ottaa asiaa
puheeksi hänen kanssaan enkä ikinä kerro hänelle äidin ehdo-
tuksesta asua heidän vajassaan... anteeksi, ”vierasmökissään”.
Kyse ei ole siitä, että pelkäisin hänen kieltäytyvän ehdotuksesta
– pelkään hänen suostuvan siihen.

Uudessa poikaystävässäni on nimittäin yksi seikka, joka ei ole
sataprosenttisesti täydellistä – hän on sitä tyyppiä, joka viihtyy
metsässä, hirsimökeissä ja luontokokemusten äärellä. Ja mikä
pahinta, uskon aika vahvasti hänen olevan myös sitä tyyppiä,
joka pelaa mielellään Yatzya...

* * * *Petter* * * *

Petter ojensi kätensä, tarttui paperilautasliinaan ja kuivasi hiki-
pisarat, jotka valuivat hiuspohjaa pitkin alas. Pienen toimis-
ton lämpötila oli lähestulkoon sietämättömissä lukemissa. Ilta-
päiväaurinko porotti Kuninkaallisen teknillisen korkeakoulun
korkeista ikkunoista sisään, eikä Petterin lounastauolla ostama
pöytätuuletin juuri helpottanut oloa.

Petterin työkaveri Bettina naputteli konettaan huoneen
toisessa päässä, eikä lämpötila näyttänyt vaikuttavan naiseen
mitenkään. Hänen kiharat, punertavat hiuksensa olivat tänään
tiukalla nutturalla keskellä päälakea ja paksusankaiset silmälasit
roikkuivat tavalliseen tapaan nenänpäässä. Kun Bettina huomasi
Petterin katselevan häntä, hän nosti katseensa tietokoneen näy-
töstä ja kallisti päätään.

”Kuinka voit, Petter? Onko kaikki hyvin?”

Petter epäröi. Kaikkein vähiten hän halusi nyt päätyä kes-
kustelemaan Bettinan kanssa, etenkin kun keskusteluilla oli tai-
pumus pitkittyä ja ajautua koskemaan hänen henkilökohtaisen
elämänsä pienimpiäkin yksityiskohtia.

”Oikein hyvin, mutta täällä on tosi kuuma”, hän vastasi vält-
televästi ja kääntyi katsomaan taas tietokonettaan.

Hän näki silmäkulmastaan Bettinan kohauttavan olkapäi-
tään ja jatkavan saman tien näpyttelyä. Petter tuijotti omaa

näyttöään. Hänen pitkään työstämänsä tohtorinväitöskirja alkoi olla lähes valmis. Enää tarvitsi vain hioa loppupäätelmiä. Ne olivat kuitenkin kaikkein tärkeimpiä. Juuri kun hän oli muovaillut mielessään monimutkaisen lauseen ja aikoi kirjoittaa sen muistiin, Bettinan näppäimistön nakutus taukosi.

”Millaisia kesälomasuunnitelmia teillä on?” Bettina kysyi ja katsoi häntä tietokoneensa takaa.

”Ei mitään erityisiä. Elsa on mennyt kesäksi Gotlantiin äitinsä luo, ja Julia ja minä aiomme olla kaupungissa.”

Bettina huokaisi ja katsoi ikkunasta ulos, mikä sai Petterin toivomaan, että keskustelun aihe olisi tällä erää taputeltu.

Kesäkuu lähestyi loppuaan, eikä kukaan tuntunut haluavan puhua mistään muusta kuin alkavista lomista. Matkalla kahvihuoneeseen peräti kolme työkaveria oli vuorollaan pysäyttänyt Petterin kysyäkseen, mitä hän aikoi tehdä vapaina viikkoinaan, minkä jälkeen he olivat käyttäneet tilaisuuden hyväkseen ja ohjanneet keskustelun omiin lomasuunnitelmiinsa.

Kului pari minuuttia, joiden aikana Petter sai uudestaan kiinni aiemmin muotoilemastaan lauseesta, mutta juuri kun se oli palannut hänen mieleensä, Bettina alkoi taas puhua.

”Ei sillä, että haluaisin puuttua toisten asioihin”, hän sanoi, mikä sai Petterin heti vakuuttumaan siitä, että juuri niin Bettina aikoi tehdä. ”En vain ymmärrä, miksette tee mitään erityistä tänä kesänä. Mieti nyt, teidän ensimmäinen yhteinen lomanne! Nyt teillä olisi tilaisuus oppia tuntemaan toisenne perin pohjin. Ilman stressiä ja arjen hulinaa. Väittäisin jopa, että tämä on suhteenne kannalta merkittävintä aikaa. Te luotte perustaa koko yhteiselle tulevaisuudellenne.”

Petter nosti kätensä näppäimistöltä ja katsoi Bettinaa.

”Mitä tarkoitat?”

Bettina hymyili tyytyväisenä siitä, että sai tilaisuuden jatkaa.

”Suhteen ensimmäisillä kuukausilla ei ole mitään merkitystä, sillä silloin ollaan vastarakastuneita. Molemmat ovat niin

lumoutuneita toisistaan ja suurista tunteistaan, ettei ole väliä, missä on ja mitä tekee. Sitten haasteet vasta alkavat.” Hän nyökkäsi hitaasti kuin painottaakseen sanojaan erityisesti. ”Kun alkuhuuma alkaa hiipua, suhteen eteen on tehtävä työtä, jotta se ei lässähdä kokonaan. Jos ei ole valmis näkemään vaivaa, vaarana on se, että jompikumpi teistä kyllästyy, ellette sitten molemmat.”

Petter vääntelehti tuolillaan. Hän ei suuremmin perustanut Bettinan keittiöpsykologiasta, mutta hän ei kuitenkaan malttanut olla kuuntelematta mitä tuleman piti.

”Ajatellaan vaikka Samuelia ja minua”, Bettina jatkoi, riisui silmälasinsa ja päästi ne roikkumaan sankoihin kiinnitettyjen nauhojen varassa. ”Jonkin ajan kuluttua tapaamisestamme menimme pitkälle yhteiselle lomalle. Vuokrasimme ihanan talon Kreetalta. Vietimme siellä kokonaisen kuukauden. Olimme yhdessä vuorokauden ympäri. Puhuimme kaikesta. Opimme toisistamme sellaisia asioita, joita emme tienneet entuudestaan. Se matka todella hitsasi meidät yhteen. En usko, että olisimme pysyneet näin pitkään yhdessä ilman sitä. Viisi vuotta, voitko kuvitella?”

”Tukholma on kaunis kesällä, ja koska Julialla on vaikeuksia löytää töitä...” Petter yritti, mutta Bettina keskeytti hänet päähypudistuksella.

”Ei se ole sama asia! Jos jäätte kaupunkiin, jatkatte samojen tuttujen latujen kulkemista. Asutte eri paikoissa, ja molemmilla on oma elämä, tutut rutiinit ja samat sosiaaliset kuviot. Ette rakenna mitään yhteistä, ja hups vain...” hän napsautti sormiaan ilmassa, ”tunteet laantuvat ja huomaatte lipuneenne etäälle toisistanne.”

Petter nyki paitansa kaulusta. Tuntui kuin huoneen lämpötila olisi noussut vielä muutaman asteen lisää.

”Mutta Julia odottaa kesää kaupungissa...”

”Petter”, Bettina sanoi, ja hänen kulmakarvojensa väliin ilmestyi rypyy. ”Ymmärrät kai, että hän vain sanoo niin? Ei kai

hän ikinä tunnustaisi, että hän haluaa romanttiselle lomalle. Ei niin kauan kun hänellä ei ole varaa maksaa omaa osuuttaan. Siksi sinun pitää yllättää hänet lomamatkalla!”

Bettina nosti kätensä ilmaan alleviivatakseen sitä, kuinka ilmiselvistä asiasta oli kyse.

Petter ei ollut yhtä vakuuttunut. Hän uskoi tuntevansa Julian aika hyvin lähes viiden yhteisen kuukauden jälkeen, ja hänestä tuntui, ettei tämä koskaan hyväksyisi tarjousta ilmaisesta lomamatkasta.

Bettina hyräili pöytänsä äärellä ja nosti silmälasit takaisin nenälleen.

”Et halua tehdä samaa virhettä uudestaan.”

”Mitä?”

”Sanon tämän ystävänsä, Petter. Haaskasit avioliittosi Carolinen kanssa, kun et panostanut teidän suhteeseen. En halua sinun tekevän samaa virhettä Julian kanssa.”

Petter ei vastannut. Mitä hän olisi voinut sanoa? Bettina oli oikeassa. Hän oli monesti itsekkin ajatellut samaa – että avioliiton päättyminen oli hänen syytään. Jos hän olisi ollut enemmän läsnä ja omistautuneempi, jos hän olisi antanut perheelleen yhtä paljon aikaa kuin työlleen, Caroline ei olisi kyllästynyt häneen. Vaikka hän tiesi, ettei siinä ollut koko totuus ja Carolinella oli ollut muitakin syitä eroon, hän ei voinut olla ajattelemaan, että asia oli juuri niin kuin Bettina sen ilmaisi – hän oli haaskannut avioliittonsa.

”Harkitse edes”, Bettina sanoi. ”Yhteinen matka on juuri sitä, mitä suhteenne tarvitsee, jotta se voi kukoistaa kaukana tulevaisuudessakin. Ehkä jopa koko loppuelämäsi ajan.”

Bettinan viimeiset sanat upposivat suoraan Petterin sydämeen. Juuri sitä hän oli aina toivonut. Että voisi vanheta yhdessä rakkaansa kanssa. Että voisi yhdessä katsoa taaksepäin elettyä elämää, joka on ollut pitkä ja onnellinen. Että joku tuntisi hänet läpikotaisin, ymmärtäisi häntä ja rakastaisi juuri sellaisena kuin

hän on. Että joku häntä katsoessaan näkisi yhä sen nuoren miehen, joka hän kerran oli ollut.

Aikoinaan hän oli luullut, että tuo joku olisi Caroline. Nyt hän näki mielessään Julian, kun hän ajatteli tulevaisuutta ja vanhuutta. Niin, Bettina oli oikeassa. Tällä kertaa hänen pitäisi ponnistella enemmän. Hän ei saisi haaskata Julian ja hänen suhdetta.

Petter kohdisti huomionsa jälleen tietokoneen näyttöön, josta keskeneräinen virke tuijotti häntä takaisin, mutta sen sijaan, että hän olisi muotoillut sen valmiiksi, hän avasi Googlen. Hän kirjoitti hakukoneeseen ”romanttinen loma” ja sai heti vastaukseksi yli neljä miljoonaa osumaa.

Hän uppoutui pitkäksi aikaa lukemaan hurmaavista italialaisista merenrantakylistä, viehättävistä ranskalaisista pensionaateista ja Cornwallin valkoisista hiekkarannoista, mutta mikään vaihtoehtoista ei tuntunut sopivalta hänelle ja Julialle.

Netissä surffatessa hujautti ainakin tunti, ja kun Petter lopulta katsoi kelloaan, hänelle tuli kiire. Kello oli jo vartin yli viisi, ja hän oli sopinut tapaavansa Julian puoli kuudelta. Julian ajatteluinen sai hänen kehonsa värähtämään, ja hän kiirehti sulkemaan tietokoneensa ja keräämään tavaransa kokoon.

Kadulla lämpö ja kaupungin hajut iskivät vasten kasvoja. Siitä tuli mieleen ulkomaisten suurkaupunkien haju – sekoitus kuumaa asfalttia, pakokaasuja, ruoankäryä ja jätteitä. Oli vasta kesäkuu, mutta pääkaupunki kylpi jo painostavassa kypsän kesän helteessä. Valhallavägenillä ilma seisoi yhtä liikkumattomana kuin liikenne, ja Petter soimasi itseään siitä, että oli pukeutunut liian lämpimästi, pitkähihaiseen paitaan ja chinoihin. Hän hidasti vauhtia, jotta hän ei olisi perille tullessaan hiestä läpimärkä. Tähän aikaan väkeä oli paljon liikkeellä ja hän joutui kävelemään siksakkia jalkakäytävillä. Skeppargatanilla hänen oli pakko painautua talon julkisivua vasten, jotta hän ei olisi törmännyt kolmeen paidattomaan nuorukaiseen, jotka kii-

tivät vierekkäin sähköpotkulaudoilla puhelimet kädessä. Matkaa jatkettuaan hän huomasi, että hänen kenkensä pohjaan oli takertunut jotakin, ja kun hän pysähtyi katsomaan, kävi ilmi, että väistöliike oli ohjannut hänet astumaan suoraan tuoreeseen, löyhkäävään läjään koiranpaskaa. Hän hyppi yhdellä jalalla, yritti turhaan kuivata tahmeaa kengänpohjaa jalkakäytävän kiveykseen ja kiroili samalla itseksensä. Niin hyvin kuin hän viihtyikin Tukholmassa, koko kesän viettäminen täällä voisi muodostua sietämättömäksi.

Petter huomasi Julian Karlaplanin edessä. Nainen seisoivat Fältöverstenin edessä ohuessa kesämekossaan ja katsoi puhelelintaan oletettavasti uppoutuneena intensiiviseen viestittelyyn parhaan ystävänsä Isabellen kanssa. Kuten aina, kun Petter näki Julian, nytkin hänen koko kehoaan alkoi kihelmöidä ja hymy levisi hänen kasvoilleen, kun hän ajatteli, että tuo nainen, jolla oli vaaleat olkapäille ulottuvat hiukset ja auringossa kultaisina tuikkivat vaaleanruskeat silmät, oli hänen tyttöystävänsä.

Se ei ollut ollut alusta asti selvää. Kun Petter oli tavannut Julian ensimmäistä kertaa Gotlantiin vievällä lautalla keskellä lumimyrskyä, hän oli pitänyt tätä lievästi sanottuna ärsyttävänä, ja tunne oli ollut molemminpuolinen. Kun myöhemmin selvisi, että erehdyksen vuoksi heidän oli pakko asua samassa talossa joulun yli, ärtymys oli kasvanut entisestään, eivätkä he olleet ensimmäisinä vuorokausina muuta tehneet kuin käyneet toistensa hermoille. Kuitenkin vähitellen, ja naapurissa asuvan Evelynin hyväntahtoisella avustuksella, tunteet olivat muuttuneet ystävyudeksi – oikeastaan myös rakkaudeksi, vaikka molemmat olivat olleet liian ylpeitä myöntämään sitä silloin. Vasta monen epäonnisen kimmelluksen jälkeen ja parin kuukauden kuluttua he olivat törmänneet toisiinsa Tukholmassa, ja tuolloin heillä oli lopultakin ollut rohkeutta ja ymmärrystä kertoa toisilleen todellisista tunteistaan. Siitä päivästä alkaen he olivat olleet pari.

Julian katse kirkastui, kun hän huomasi Petterin, mikä sai miehen unohtamaan kaiken muun. Jopa painostava kuumuus muuttui vähemmän piinalliseksi, kun Julia oli lähellä. He syleilivät toisiaan keskellä jalkakäytävää.

”Hei rakas”, Julia sanoi.

Petter suuteli häntä vastaukseksi.

He puntaroivat hetken, minne lähtisivät, kunnes päättivät lopulta mennä kävelylle Djurgårdsbrunnin lahdelle. He kulkivat käsi kädessä Narvavägeniä pitkin kohti rantaa.

”Onko sinulla ollut hyvä päivä?” Petter kysyi.

”On, ihan mukava. Söin lounasta äidin kanssa. Hän puhui enimmäkseen lomasta ja kesämökistä, ja sitten hän tietysti kertoi pitkällisesti ja perusteellisesti Martinin onnellisesta elämästä. Hän ei tunnu koskaan kyllästyvän vertailemaan minua ja pikkuveljeäni, eikä se koskaan ratkea minun edukseni.”

Petter kietoi kätensä Julian harteille.

”Tiedän, että sinulla on tapana sanoa niin”, hän naurooi.
”Mutta jos minulta kysytään, sinä voitat veljesi mennessä tullen.”

Julia purskahti nauruun.

”Sanot noin vain siksi, ettet ole vielä tavannut häntä. Odota vain, kun tapaatte, niin tajuat, että olet valinnut väärän sisarusen. Kaikki – ja tarkoitan tosiaan ihan kaikkia – pitävät Martinia aivan fantastisena. Hän ei vain voi tehdä mitään väärin. Jopa hänen suuhygienistinsä ylistää häntä. Suuhygienistillä ei ilmeisesti ole ikinä, kertaakaan koko kolmekymmenviisivuotisen uransa aikana ollut toista asiakasta, jolla olisi ollut yhtä hyvin hoidetut ikenet kuin Martinilla.”

Djurgårdenin sillan luona he pysähtyivät risteykseen odottamaan, että liikennevalo vaihtuisi vihreäksi. Ruuhka-aikaan ja tietöiden keskellä risteyksessä oli tavallistakin kaoottisempi, kun autot, bussit, pyöräilijät, raitiovaunut, sähköpotkulaudat ja jalkakulkijat tungeksivat kaduilla yhtä aikaa. Petteriä ja Juliaa vastaan tuli ryhmä ulkomaalaisia turisteja, joilla oli matkalaukut ja

selfietikut käsissään, ja hetken aikaa kaikki tönivät ja törmäilivät yrittäessään ohittaa toisiaan kapealla jalkakäytävällä. Rekka jyristeli ohi ja pölläytti ilmoille pilven pakokaasua ja pölyä. Julia yski ja irvisti. Petter vilkuili häntä Bettinan sanat mielessään:

Hän ei ikinä myöntäisi, että hän haluaa romanttiselle lomalle.

Lopulta vihreä mies ilmestyi liikennevaloihin, ja he saattoivat jatkaa sillan ylittämistä kävellen, minkä jälkeen he kääntyivät tieltä vasemmalle vehreään puistoon. Kaupungin häly vaimeni välittömästi, ilma muuttui helpommaksi hengittää ja jos kuunteli oikein tarkkaan, saattoi kuulla hiljaista linnunlaulua.

”Onpa ihanaa päästä pois tungoksesta ja liikenteestä”, Petter sanoi ja käänsi päätään nähdäkseen Julian reaktion. Hänen ilokseen tämä nyökkäsi.

”Niin onkin. On vasta kesäkuu, mutta kaupungissa on jo paljon turisteja. Millaista mahtaakaan olla myöhemmin kesällä?”

Vastaus rohkaisi Petteriä jatkamaan:

”Tukholma voi olla heinäkuussa aika sietämätön paikka.”

”Sanopa muuta! Kaikki paikat ovat kiinni, kaupunki tulvii olutteltoja ja kiertoajelubusseja, ja jokainen tuttu on matkustanut ulkomaille tai maalle.”

Keskustelu keskeytyi Julian puhelimen värinään, mutta Petter tunsu olonsa tyytyväiseksi. Bettina oli oikeassa. Ajatus kaupungista poistumisesta ei ollut Julialle vieras. Ehkä kysymys olikin ensisijaisesti rahasta.

Bettina oli todennäköisesti oikeassa myös sanoessaan, että yhteinen matka oli sijoitus tulevaisuuteen – paras tapa oppia kunnolla tuntemaan toinen ja vahvistaa parisuhdetta. Tällä kertaa Petter ei saisi pitää suhdettaan itsestäänselvyytenä.

He ohittivat Jenny Lindin patsaan ja jatkoivat matkaa rantaa pitkin. Kalliit moottoriveneet kulkivat kanavassa kuin helminauhana. Petterin mieleen hiipi ajatus purjeveneen vuokraamisesta, mutta hän luopui siitä välittömästi. Julia oli kertonut tulevana helposti merisairaaksi. Ei, loma maaseudulla olisi parempi

vaihtoehto. Ehkä jokin kodikas täysihoitola, tai kenties mökki, jossa he saattoivat olla rauhassa. Se voisi sijaita mielellään rannikolla, koska hän tiesi Julian pitävän rantaelämästä, mutta ei kuitenkaan liian kaukana kaupungista, jossa on kauppvoja, viihtyisiä kahviloita ja jännittävää iltaelämää. Ja mielellään paikassa, minne Elsa voisi tulla asumaan, kun oli hänen vuoronsa pitää tyttöä luonaan.

Yhtäkkiä hän tiesi, missä sellainen paikka sijaitisi. Olipa hän ollut hölmö, kun ei ollut tullut ajatelleeksi sitä aikaisemmin. Kohde oli niin päivänselvä! Se sisälsi kaikki elementit hänen pitkältä toivelistaltaan.

Samassa Julia lopetti puhelunsa.

”Se oli Isabelle. Hän haluaa, että menemme illalla drinkeille kaupungille, ennen kuin hän ja Sebbe lähtevät lomalle.”

”Kuulostaa kivalta. Sano minulta terveisiä.”

”Etkö tahdo tulla mukaan?”

Petter pudisti päätään.

”Minulla on paljon tekemistä kotona.” Hän toivoi voivansa käyttää illan siihen, että hän suunnittelisi kaikessa rauhassa lomamatkan, varaisi liput ja etsisi majoituksen. Sen ei pitäisi olla hankalaa nyt, kun hän tiesi, mitä etsi.

Julia kietoi kätensä Petterin vyötärölle ja nojasi päätään miehen olkaa vasten.

”Okei”, hän sanoi. ”Mutta minun tulee sinua ikävä.”

”Samoin”, Petter sanoi, veti Julian lähelleen ja suuteli tätä. ”Meillä on kuitenkin paljon yhteistä aikaa tänä kesänä. Voit olla varma siitä.”

* * * *Julia* * * *

”Ensin me menemme junalla Faluniin Sebben vanhemmille ja olemme siellä neljä yötä. Sitten vuokraamme auton ja käymme minun vanhemmillani Falsterbossa, ennen kuin jatkamme matkaa Ystadiin, josta Sebben kaveri on ostanut talon, jossa on uima-allas. Emme voi kuitenkaan jäädä sinne pitkäksi aikaa, sillä heinäkuun puolivälissä menemme Borgholmiin häihin, ja sen jälkeen käymme tervehtimässä kaveriani Johannaa, jolla on mökki Strömstadin lähellä, ja...”

Lakkaan kuuntelemasta Isabellen selostusta ja vakuutun taas kerran siitä, että minä ja paras ystäväni olemme hyvin erilaisia. Isabellen ja hänen poikaystävänsä Sebben kesäsuunnitelmat on lyöty lukkoon jo kuukausia aikaisemmin, kuten tavallista. En tosiaan ymmärrä, miten he jaksavat kiertää maat ja mannut. Minulle tulee sydämentykytystä ja vatsakipua pelkästään siitä, kun kuuntelen, missä kaikkialla he aikoivat käydä ja keitä tavata. Mitä tapahtui sille ajatukselle, että lomalla olisi tarkoitus levätä? Nukkua pitkään, nauttia hetkestä ja ottaa päivä sellaisena kuin se tulee? Tunnen kuitenkin Isabellen ja tiedän varsin hyvin, että hänelle päivä riippumatossa kirja ainoana seuralaisenaan on hukkaan heitetty päivä.

Samalla kun hän jatkaa matkasuunnitelmiansa luettelemista, heilautan kättäni baarimikolle ja tilaan täytettä laseihimme.

Keskellä Stureplania sijaitseva terassi on viimeistä tuolia myöten täynnä ruskettuneita, kesäisesti pukeutuneita ja juhlatuulella olevia ihmisiä. Tunnelma on korkealla ja kaiuttimista soitetaan yhtä tämän vuoden monista kesähiteistä, joihin alkaa jo kyllästyä, vaikka kesä on hädin tuskin alkanut. Mitä ihmettä ruotsalaisten musiikkimauulle oikein tapahtuu kesällä? Lomaileeko sekin?

”...ja sitten ajamme takaisin Tukholmaan Linköpingin kautta, jossa käymme tapaamassa veljeä ja hänen tyttöstävänsä, ja lopuksi otamme vielä äkkilähdön Mallorcalle”, Isabelle päättää selontekonsa.

”Kippis, Isa”, sanon ja kohotan lasiani.

”Kippis, Julia. Kesälle!”

Otan suuren kulauksen ja tunnen, miten prosecon kuplat nousevat välittömästi päähäni ja saavat minut rentoutumaan. Tämä on elämää! Saan istua terassilla kesän lämmössä yhdessä parhaan ystäväni kanssa ja puhua kaikesta maan ja taivaan välillä samalla kun aurinko laskee hitaasti kattojen taakse noustakseen uudestaan vain parin tunnin kuluttua. Tällaisia iltoja ei ole vuoden aikana monta. Niistä on otettava kaikki irti.

”Mitä sinä aiot tehdä tänä kesänä?” Isabelle kysyy.

”Toivottavasti paljon töitä.”

”Töitä?” Isabelle nyripistää nenäänsä. ”Kai sinulla on muitakin suunnitelmia kuin työskentelyä?”

”Ei.”

”Ei mitään?”

”Ei, eikä sinun tarvitse sääliä minua. En halua pakata koko elämäni matkalaukkuun muutamaksi viikoksi. Haluan olla kotona ja nauttia Tukholmasta, joka on kesällä yksi maailman kauneimmista kaupungeista. Haluan nukkua omassa ihanassa sängyssäni enkä missään huterassa retkisängyssä, tai vielä pahempaa, ilmapatjalla kaukaisen sukulaisen tai etäisen tuttavien olohuoneessa. Haluan herätä aamulla niin, ettei minulla ole

mitään suunnitelmia – ennen kaikkea haluan, että minulla on aikaa olla Petterin kanssa.”

Isabellen kasvoille ilmestyy ilme, joka saa hänet näyttämään surulliselta koiranpennulta.

”Mutta Julia”, hän sanoo. ”Eikö tuo ole sinusta kauniin kesän haaskaamista? Sinähän näet Tukholman joka päivä vuoden ympäri.”

”Mutta enhän minä oikeastaan näe. Muun ajan vuodesta olen töissä kaikkina päivän valoisina tunteina, ja kun olen vapaalla, olen liian väsynyt jaksakseni tehdä muuta kuin tuijottaa vanhoja romanttisia komedioita Netflixistä. Maksan tähtitieteellistä vuokraa ympäri vuoden – enkö olisikin tyhmä, jos lähtisin kaupungista juuri silloin, kun kerrankin saan rahoilleni vastinetta?”

Isabelle katsoo minua silmät sirrillään, ja hänen ilmeensä on tutkimaton.

”Mitä mietit?” kysyn.

”Sitä vain, onko tuossa koko totuus vai viestiikö argumenttisi oikeasti jostakin muusta.”

”Ai mistä? Isabelle, mitä sinä oikein yrität sanoa?”

”Mietin vain, että sinun vanha pakoreaktiosi taitaa taas aktivoitua. Jos lähtisit lomalle Petterin kanssa, se tarkoittaisi suhteenne saattamista uudelle tasolle. Veikkaan, että juuri sitä sinä et uskalla tehdä.”

Pudistan päätäni ja olen juuri aikeissa protestoida, kun Isabelle jatkaa:

”On tunnettu tosiasia, että pelkkä ajatuskin sitoutumisesta saa sinut paskomaan housuihisi, etkä sinä pärjää vakavissa, pitkäaikaisissa suhteissa.”

”Kyllähän pärjään...” Lauseeni jää kesken, kun tajuan, että Isabellen analyysi minusta ja rakkauselämästäni on valitettavan osuva. Pitkät suhteeni voi laskea yhden käden sormilla, ja niistä jokainen on päättynyt siten, että olen keksinyt jonkin enem-

män tai vähemmän harkitun syyn erota. Tällä kertaa kaikki on kuitenkin toisin!

”Unohdat kaksi asiaa”, sanon. ”Yksi – olen oikeasti kypsynyt. En pelkää enää niin paljon läheisyyttä, ja kaksi – olen hurjan rakastunut Petteriin.”

Isabelle näyttää siltä kuin aikoisi vielä sanoa jotakin, mutta hän unohtaa asiansa huomatessaan jotakin selkäni takana. Hänen silmänsä rävähtävät auki, ja hän jäähmettyy kesken lauseen.

”Mikä sinulle tuli?” kysyn ja olen juuri aikeissa kääntyä katsomaan, kun Isabelle tarraa käteeni ja estää minua.

”Älä katso nyt”, hän mumisee suupielestään, ”mutta arvaa kuka istuu tuolla vähän matkan päässä.”

”Miten voisin arvata, jos en saa katsoa?” Yritän käännähtää uudestaan, mutta Isabelle ei irrota otettaan käsivarrestani.

”Älä katso! Siellä on Lucinda de Luca – ja hänellä on koko tuotantoryhmä mukanaan.”

Nyt minun on pakko kääntyä katsomaan. Ei sitä joka päivä pääse tiirailemaan Ruotsin suurinta vaikuttajaa, jolla on oma tv-sarja.

Aivan oikein, Lucinda istuu meistä parin pöydän päässä yhtä säteilevän kauniina kuin televisiossa ja sosiaalisessa mediassa. Hänen pitkät vaaleat hiuksensa valuvat suurina laineina hartoiden yli, ja hän on pukeutunut siroon mekkoon, jonka selkäosa on avonainen. Hänen seurassaan oleva mies näyttää yhtä epätodellisen täydelliseltä vaaleassa pellava-asussaan, jossa ei ole pienintäkään ryppyä. Kiinnitän huomiota myös siihen, että mies näyttää silmin nähden jännittyneeltä, mutta se johtuu todennäköisesti kuvaajista, jotka kiertelevät heidän ympärillään parhaita kuvakulmia etsimässä.

Isabelle potkaisee minua sääreen.

”Älä tuijota, Julia! Meidän täytyy käyttäytyä aivan luonnollisesti ikään kuin emme näkisikään kameroita.”

Käännän vastahakoisesti katseeni pois Lucindasta. Samalla kun tuotantoryhmä hääri kameroiden ja mikrofoniensa kanssa, Isabelle ja minä esitämme olevamme täysin normaaleja ja luontevia. Voin vakuuttaa, että se on paljon raskaampaa kuin uskoisi. Ainakin minulle.

Kuten usein, kun Isabelle ja minä menemme ulos *yksille*, päädyimme juomaan vielä toisen ja kolmannenkin lasillisen, ennen kuin päätämme, että meidän ei oikeastaan tarvitsekaan pitäytyä alkuperäisessä suunnitelmassa ja mennä ajoissa kotiin ollaksemme seuraavana aamuna pirteitä ja raikkaita. Järkevät suunnitelmat haihtuvat sitä mukaa kun juoman kuplat nousevat päähän, ja siksi tuntuu ihan loogiselta siirtyä terassilta puoli kahdentoista aikaan lähimpään yökerhoon, jossa tilaamme lisää kuohuvaa ja tanssimme, kunnes korkeakorkoisiin sandaaleihin sulottut jalkamme turpoavat ja niitä alkaa särkeä. Tanssiminen on ihanaa. Unohdamme ajan ja paikan ja annamme kovaäänisen musiikin viedä ajatukset mukanaan. Ihan kuin ennen, kun kävimme baareissa joka viikonloppu, juhlimme ja sekoilimme miettimättä seuraavaa päivää tai pankkitilin saldoa. Yksi asia on kuitenkin nyt toisin – kun kaksi nelikymppistä miestä, joilla on ruskettunut iho ja valkaistut hampaat, tarjoutuu ostamaan meille drinkit, me kieltäydymme. Meillä ei ole enää haku päällä – haluamme vain tanssia.

Ilta ehtii vaihtua yöksi ja varhaiseksi aamuksi ennen kuin paikka suljetaan ja kaksi lihaksikasta portsaria hätyyttää meidät ulos. Huojumme Stureplanille ja keräämme siellä voimia, jotta jaksaisimme kävellä kotiin. Kummallakaan meistä ei ole erityisen pitkä kotimatka, mutta asumme eri suunnilla.

”Tiedätkö mitä, Julia”, Isabelle sanoo ja kietoo kätensä hartioilleni. ”Olen iloinen sinun ja Petterin puolesta. Hän vaikuttaa huippuhyvältä mieheltä, ja sinä olet niin onnellinen ja rento hänen kanssaan.”

”Niin hän onkin”, hymyilen. ”Lisäksi hän tekee minut todella onnelliseksi.”

Isabelle siristää minulle silmiään.

”Älä sitten möhli tätä, Julia. Niin kuin aina teet.”

Pyöritän päätäni, mikä saa torin kieppumaan huolestuttavasti.

”Mitä tarkoitat?”

”Älä aja pois ihmistä, joka rakastaa sinua, vaikka läheisyys pelottaa sinua. Älä unohda, että sinä olet rakkauden arvoinen.”

Sitten Isabelle halaa minua ja lupaamme ottaa yhteyttä, kun heräämme, mikä tämänhetkisestä kellonajasta päätellen tapahtuu luultavasti joskus iltapäivällä. Isabelle suuntaa kotiin päin Kungsholmeniin, ja minä astelen Gärdetiä kohti.

Isabellen sanat jäävät mieleeni kaikumaan. Mitä hän tarkoitti viimeisellä kommentillaan? Sillä että otan tietoisesti etäisyyttä ihmisiin, jotka rakastavat minua? Että pelkään läheisyyttä? Kuka antoi Isabellelle oikeuden toimia jonkinlaisena kaikkietävänä lemmentohtorina?

Hän on toki oikeassa siinä, että tähänastiset suhteeni eivät ole olleet erityisen menestyksekkäitä, mutta eihän se riipu vain minusta. Kyse on myös miehistä, joiden kanssa olen ollut suhteessa. Ennen Petterin tapaamista minulla ehti olla kolme hie-man pidempää seurustelusuhdetta.

Ensimmäinen oli Liam – 9B-luokan söpöläinen, joka yläasteen lopussa valitsi hartaiden faniensa joukosta juuri minut. Valituksi tuleminen imarteli minua niin kovasti, että onnistuin tukahduttamaan tietoisuuden siitä, että kauniin ulkokuorensa alla Liam oli varsinainen toope. Tämän lisäksi hän muuttui hitaasti mutta varmasti coolista teinipojasta teipin lailla takertuvaksi mieheksi, joka halusi viettää jokaisen valveillaolominuutin yhdessä, mikä helpotti eroamispäätöstä.

Kului muutamia vuosia, kunnes tapasin töiden kautta Williamin, josta tuli seuraava vakavasti otettava seurustelukumppanini. William oli läpikotaisin kiltti mies, sellainen joka mielellään hemmottelee tyttöystävänsä. Kun olimme vasta-